Noviny boháčskou elitou nenávidených a obávaných

ŽERME BOHATÝCH

Vydáva PRIAMA AKCIA – slovenská sekcia Medzinárodnej Asociácie Pracujúcich (PA-MAP)

Špeciálne vydanie
Január 2003
*
Ročník 3
*
Dobrovoľný príspevok

Solidaritu so železničiarmi!

My, Priama Akcia-MAP, vyjadrujeme plnú podporu boju radových zamestnancov železníc. Pripájame sa tým k tisícom ľudí na Slovensku, ktorým záleží na zachovaní železníc a sociálnych výdobytkov železničiarov.
Stredajšiu odvážnu priamu akciu považujeme za nádej na oživenie boja za požiadavky všetkých slovenských pracujúcich. Vítame túto aktivitu ako pracujúci, študenti, nezamestnaní a v neposlednom rade, pravidelní cestujúci!
Zároveň, v tomto špeciálnom vydaní, rozoberáme celý problém hlbšie. Dúfame, že naša analýza bude zdrojom inšpirácie a to nielen pre železničiarov.

V solidarite, Priama Akcia – slovenská sekcia Medzinárodnej Asociácie Pracujúcich (PA-MAP), 27. januára 2003

Potápajúca sa loď

Začiatkom novembra 2002 sa v médiách začala výraznejšie pretriasať otázka zastavenia premávky osobných vlakov, ich nahradenia autobusmi či dokonca rušenia tratí. 20. januára už bolo jasné, že dôjde k zrušeniu osobnej dopravy na 25 tratiach a zrušeniu alebo čiastočnému obmedzeniu vyše 122 ďalších vlakov v celej železničnej sieti (spolu asi 20 % siete). V roku 2000 sme o plánovaných zmenách v ŽSR informovali v obsiahlom článku. Pre lepšie pochopenie situácie, stojí za to pripomenúť a aktualizovať si niekoľko faktov.

Júl 1999 – úver Európskej investičnej banky (EIB)

Na posúdenie úveru EIB dostala vláda a ŽSR dva týždne. V prípade súhlasu bola EIB ochotná poskytnúť väčšinu z celkových 200 mil. euro do niekoľkých týždňov. Pomečiarovská vláda pravdaže bez námietok súhlasila. Úver bol určený na modernizáciu železníc. Čo sa pod touto modernizáciou skrýva napovedajú podmienky jeho poskytnutia:

- do roku 2007 znížiť počet zamestnancov o 30 % (prepustenie asi 16 000 ľudí), pričom 10 000 by ich malo byť prepustených do troch rokov
- zrušiť 20-25 % nákladných železničných staníc
- do roka zvýšiť cestovné o asi 30 %
- do roku 2007 znížiť objem štátnych dotácií (ktoré kompenzujú straty ŽSR za vládou objednané výkony vo verejnom záujme) na úroveň necelých 31 % objemu z roku 1999
- rozpredať nepoužívané nákladné vagóny
- do roku 2003 znížiť pomer medzi prevádzkovými nákladmi bez odpisov a príjmami bez štátnych dotácií z terajších 130-140 % pod úroveň 100 %
- do roku 2002 znížiť dĺžku železničnej siete uzatvorením alebo privatizáciou 32 tratí.

Poďme pekne po poriadku.

Prepúšťanie

K 30. 6. 1998 zamestnávali železnice 49 413 pracujúcich. Dnes je to 43 000 a po realizácii vládneho zámeru rušiť trate to môže byť o 1 000 menej. Okrem toho, podľa ministra dopravy Pavla Prokopoviča je tu 15 000 železničiarov, ktorí sú „zbytoční". Z kresla bratislavskej kancelárie sa to hovorí ľahko. O spravodlivosť má byť postarané - zamestnanci dostanú odstupné. Nikoho nezaujíma, že nájsť si prácu v krajine s obrovskou nezamestnanosťou (navyše štrukturálnou), je problém. Ak má človek nad 40, je to problém pekelný. Podľa tejto spravodlivosti nemá pracujúci človek žiadnu dôstojnosť. Mení sa na bábku a číslo na odpis v štatistikách šéfov a politikov.

Cestovné

Tržby ŽSR nepokrývajú náklady na osobnú prepravu. V roku 2000 predstavoval ich podiel na nákladoch 16 %. Vláda vtedy pripravila plán, podľa ktorého by mal do roku 2002 dosiahnuť 30 %, v roku 2004 50 % a v roku 2007 by sa mali ŽSR dostať na úroveň ekonomickej ceny. Vo februári 2000 došlo k rastu cestovného o 30 %. Tento rok o 15 % (podiel na nákladoch predstavuje 30 %, teda podľa plánu). Záver je každému jasný. Rast cestovného ani zďaleka neskončil. Skôr naopak, ešte len naplno začína.
Vláda si vytýčila zaujímavý cieľ, urobiť železnice nestratové. Jeho naplnenie bude určite závidieť väčšina krajín (ak nie všetky). Verejné služby sú totiž všade stratové.

Rušenie tratí

V roku 2000 došlo k redukcii osobnej dopravy približne o 3 %. Tri roky nato rozhodli o zrušení 22 lokálnych železníc. Na ďalších tratiach majú namiesto osobných vlakov jazdiť ako náhrada autobusy. „Majú", pretože niektoré regióny nič také do 2. februára (kedy má dôjsť k rušeniu) nestihnú. Na druhej strane, tento termín sa pravdepodobne posunie, lebo zmenu grafikonu musí odklepnúť vláda a zatiaľ sa tak nestalo.
Hlavne, je potrebné uvedomiť si, že tu nejde len o rušenie lokálnych tratí. Z požiadaviek EIB je cieľ očividný - výrazné obmedzenie železničnej dopravy ako takej. Železničiarov by preto mal podporiť každý!
Železnice, podnik preslávený klientelizmom a zlým hospodárením (naposledy napríklad budovanie sídla za pol miliardy), si dovoľujú sťažovať sa na nedostatok financií a žiadať ľudí, ktorí sú závislí na železničnej doprave, aby sa s ňou proste rozlúčili. Spomínané trate vraj nefungujú na 100 %, treba ich zrušiť. Že je to logika, ktorá na obyčajných ľudí zvysoka kašle, asi netreba hovoriť. Niečo pravdy na nej ale je, lebo podľa nej vlastne máme povinnosť rušiť aj my – zastupiteľskú demokraciu a kapitalizmus!

Odbory je konečne počuť

Reakcia Odborového združenia železničiarov (OZŽ) po prijatí úveru EIB katastrofálnu situáciu len prehĺbila. Svoj protest vyjadrili len na veľkej akcii KOZ (jeseň 1999). Nepršli s ničím konkrétnym a rok a pol o nich nebolo počuť, s výnimkou rokovaní o vyšších mzdách. Prepúšťanie akoby neexistovalo. Reálne dopady úveru prebudili v roku 2001 posledných neveriacich aj medzi radovými odborármi. Po demonštrácii koncom marca (kde boli členovia Priamej Akcie svedkami toho, ako byrokrati okrikovali radových členov, ktorí nevyberane slovne útočili na politikov a spočiatku aj na Saktora!) bol na 14. 6. zvolaný dvojhodinový výstražný štrajk. Nekonal sa. Jednak zabralo vyhrážanie vedenia železníc, jednak sa odborárski bossovia zľakli náznakov radikálnych akcií niektorých odborárov (bránenie v premávke vlastnými telami). Okrem toho, naivne sa domnievali, že ovplyvnia rokovanie vlády, ktorá vtedy rozhodovala o transformácii ŽSR na dve firmy. Keď vláda transformáciu prijala, považovali štrajk za márnu snahu. Dnešná situácia je takmer totožná a predsa je tu odhodlanie štrajkovať, čo je pokrok, aj keď žalostne pomalý.

Priama akcia! Generálny štrajk!

Ak hovoríme nie rušeniu tratí, musíme povedať nie aj prepúšťaniu! Argumentuje sa, že podľa istých noriem je u nás viac pracujúcich na železnici ako v zahraničí. Čo to znamená? Povedzme si to „polopate". Ak jednu vec vie urobiť 10 ľudí a vie ju urobiť aj 100 ľudí, neznamená to, že 90 je tam zbytočných. Skôr to znamená, že tých 10 sa môže tešiť na poriadny stres, únavu a pracovné nehody. O tom je celá reštrukturalizácia a racionalizácia. Kopec ľudí vykopnúť, vytvoriť veľkú nezamestnanosť, nahnať z nej ľuďom strach, prinútiť ich prijať nízke mzdy a katastrofálne pracovné podmienky a presviedčať ich, aby si zvykli. Až si nakoniec skutočne zvyknú, ale nie na život, ale na pozíciu otroka. Len blázon by túžil po takom živote.
Situácia na železniciach dokazuje, že niečo ako spoločné záujmy pracujúcich a zamestnávateľov, je len rozprávka na udržanie odporu na uzde. V týchto záujmoch je evidentný rozpor, ktorého najúčinnejším riešením je kolektívna priama akcia.

(dokončenie na nasledujúcej strane)

Kto nám pomôže?

POLITICI NIE SÚ NA NAŠEJ STRANE ...

Fungovanie sveta plne závisí od našej práce, chceme len, čo nám právom patrí - kontrolu nad tým, ako náš svet funguje. Politické strany ale nie sú prostriedkom ani spojencom k dosiahnutiu tohto cieľa. Nemôžu byť, keďže presadzujú opačné záujmy. Na celom svete hovoria jedinou rečou a tou je kapitalizmus.
Spoliehajú sa na to, že odborne znejúcimi rečami navodia dojem nevyhnutnosti riešení, ktoré vraj prinesú budúce zlepšenia. Vytvárajú v nás pocit, že sme hlúpi a nevidíme do celej šírky problému, lebo predsa je jasné aj poslednej babke, ako zle sa tu hospodári a ako sa to takto už ďalej nedá. Naznačujú že ich dokonca potrebujeme, aby spoločnosť vôbec fungovala. Blbosť! Ak im uveríme, sme len o krok bližšie k vlastnej záhube. Pretože, ak naše záujmy pod vplyvom autority týchto „odborníkov" začneme zmierňovať či dokonca priamo prejdeme na ich stranu, sme chytení do pasce obhajoby politiky obetovania sa. Ale kde je čo i len jediný príklad toho, že by sa obetovali aj oni?!

... ŽEBY ZAMESTNÁVATELIA? ...

Prečo by sme mali žiť v neustálej neistote a konfliktoch so zamestnávateľom? Prečo sa stále hádať o to, čo nám právom patrí bez diskusie? Prečo bojovať za vyššiu mzdu, keď o mesiac zdvihnú ceny? Aby sme potom zas bojovali o ďalšie zvýšenie miezd? To radšej zrušme systém, ktorý to dovoľuje a vytvorme nový, ktorý zodpovedá nám všetkým. Nie politikom a bohatým. Je to jednoduchšie.
Štyridsať rokov a dlhoročné skúsenosti našich predkov bolo potrebných na zrušenie jedného prehnitého a pre nás nespravodlivého systému. Prečo? Aby sme ho nahradili rovnako prehnitým a nespravodlivým systémom? Bude nám trvať ďalších štyridsať rokov, kým pochopíme, že toto sme tu nechceli? Kým pochopíme, že tento systém tu nie je pre nás, ale že nás len potrebuje, aby mal kto robiť na pohodlný život zamestnávateľov? Takáto predstava nás desí! Keď sa to dalo dokázať raz, dá sa to dokázať znova. Keď sa na smetisko dejín dala zmiesť totalita jednej strany, to isté sa musí dať urobiť aj s totalitou bohatých!
Politici ani zamestnávatelia nám nikdy nepomohli a nikdy nám ani nepomôžu. To nie je zmysel ich existencie.

... TAK POTOM ODBOROVÍ FUNKCIONÁRI...

Odbory dnes prežívajú krízu. Aj kvôli neschopnosti hájiť záujmy pracujúcich z nich odišlo od roku 1990 okolo 1,5 milióna členov. Hoci podporujeme požiadavky odborárov, dnešným skostnateným odborom neveríme. Politika ich byrokratov úspešne premenila bojovnosť na vyjednávanie a zobrala potenciál priamej akcie z rúk pracujúcich. Tí sú takto vystavení vláde politikov z vlastných radov. Profesionalizácia odborových funkcionárov a hierarchia pozícií sú nepopierateľné fakty. Vytvorili byrokratickú elitu, ktorá si vo svojich teplých, členmi platených kancloch užíva mzdu vyššiu ako je (ach, tá sladká a nedosiahnuteľná) mzda priemerná. Kým oni sa bratríčkujú s manažérmi, členovia znášajú ponižovanie. A kým členovia čelia zlým pracovným podmienkam a hrozbám prepustenia, oni len prídu, poobzerajú, skonštatujú, že inak sa nedá, lebo sa treba obetovať za neskorší blahobyt blablabla a podpíšu naše prepustenie. Je x takýchto prípadov a s takýmto prístupom si môžu strčiť vianočné kolekcie a rekreácie do istého zadného otvoru. Tlmenie hnevu a odrádzanie od priamych akcií smerom k jednaciemu stolu je praxou. Profesionalizácia zas spôsobuje, že istí jedinci si mýlia činnosť v odboroch s kariérou a vzďaľujú sa bežným pracujúcim. Nemôžu čakať, že takýmto odborom budeme platiť členské.
Dnešné odbory uznávajú legitímnosť trhovej ekonomiky, resp. kapitalizmu. Uznávajú tak legitímnosť vykorisťovania človeka človekom a pohŕdajú hodnotou práce a človeka ako takého. My sme zatiaľ nútení byť poslušní šéfom pod hrozbou straty zamestnania a ohrozenia vlastného prežitia. Sme len súčiastkou v stroji na výrobu blahobytu našich šéfov a pánov. Riešenie odborov? Zmiernime bolesť, plátajme diery a robme sa, že sa hneď neotvára desať nových. Ďakujem, nechcem. Ako sa dá veriť podobným kecom, keď ťa na ulicu vykopne tvoj „partner" s nejakým tým miliónikom na účte, vilou, luxusným autom, zatiaľ čo ty si na podpore, s ktorej sa nedá ani vyžiť?

(dokončenie na nasledujúcej strane)

Ako sa organizovať?

V prvom rade, dávať si pozor na princíp zastúpenia, ktorý je typický pre parlamentnú demokraciu. Na ňom fungujú aj odbory a je priam receptom na zradu zo strany tých, ktorí dostanú moc rozhodovať o nás za nás. Toto je asi najväčšia slabina štrajku železničiarov a nezostáva len dúfať, že neostane nepovšimnutá.
Niekoľko krokov počas organizovania, ktoré by sa mali dodržať, zahŕňa:

Zvolanie zhromaždenia zamestnancov

Prostredníctvom letákov alebo plagátov iniciovať zhromaždenie zamestnancov.

Vypracovať konkrétne požiadavky

Spísať ich na základe potrieb zhromaždenia, ktoré ich musí odhlasovať.

Vytvoriť štrajkový výbor

Bude tvorený zvolenými delegátmi, ktorí sa, mimo iné, budú účastniť stretnutí so zamestnávateľom. Delegáti majú imperatívny mandát - sú bez výkonnej moci, nesmú jednať vo svojom mene, iba v mene tých, ktorí ich zvolili. Sú len prostredníkmi. Takto sa zabezpečí kontrola zo strany zamestnancov a výrazne obmedzí až eliminuje možnosť zrady. Každé rozhodnutie sa musí prehodnotiť na najnižšej úrovni zhromaždením všetkých pracujúcich. Teda nie hra na politikov a voličov, ale skutočná priama demokracia zdola.

Príprava na možný okupačný štrajk

V prípade potreby bude nutné zabrániť prístupu manažmentu k archívom (napríklad, ak by vedenie chcelo dávať výpovede a pod.). Za týmto účelom je potrebné vytvoriť hliadky, ktoré zabránia v činnosti im, štrajkokazom, ako aj iným nežiadúcim osobám.

Koordinácia akcií

Na všetkých úrovniach a vo všetkých odvetviach, ak ide o generálny štrajk. A ten je najefektívnejší. Koordináciu zabezpečia mandátovaní delegáti, dnes zväčša prostredníctvom internetu. Nezabúdať ani na študentov, nezamestnaných, dôchodcov, jednoducho všetkých, ktorí majú tú smolu (a šťastie zároveň) a sú súčasťou pracujúcej triedy. Aj ich požiadavky musia byť vypočuté a pripojené k ostatným. O to väčšia je šanca na podporu z ich strany. V solidarite je sila!

Udržanie nepretržitej propagácie

Plagáty, letáky, noviny, internet a ďalšie prostriedky komunikácie nesmú slúžiť len na vnútorné potreby, ale hlavne na neustále informovanie ľudí mimo pracoviska. Na komerčné a štátne médiá sa nedá spoliehať.

Konaj lokálne, mysli globálne

Toto heslo ekológov je viac než výstižné pre každú odborársku činnosť. Boje, ktoré vedieme sú len malou časťou reakcií na systém, ktorý nás núti bojovať, resp. brániť sa. Tým systémom je kapitalizmus a zastupiteľská demokracia, ktoré nedokážu naplniť túžby po dôstojnom živote. Preto, zatiaľ čo bojujeme proti lokálnej nespravodlivosti, uvedomme si, že je to len časť širšieho problému. A ak bojujeme lokálne a myslíme globálne, sme na najlepšej ceste, ako dosiahnuť zmeny práve v globálnom merítku.

Odpovede (nielen) kritikom štrajku

(otázky inšpirované diskusiou na webstránke denníka Sme)

Čo s firmou (ako bývalé ŽSR), ktorá v trhovej ekonomike produkuje dlhy?
Zrušiť trhovú ekonomiku.
Ako to, že sa ľudia stále pýtajú či reformy treba? Nie je to každému jasné?
Ale to určite je! Až veľmi...
Prečo považuje minister dopravy štrajk za „absolútne nepremyslený krok“?
Bojí sa o kreslo.
Ako sa ľudia dostanú do práce a škôl?
Načo by tam išli, keď sa môžu zapojiť a vyjsť do generálneho štrajku. Železnicami na konci reformy už nebude mať kto cestovať a to ani do práce, ak nejaká ešte zostane.
Prečo chcú odborári skomplikovať cestovanie do práce všetkým ľuďom?
Hovorí sa tomu sebaobrana pracujúcich. Pre menej chápavých - štrajk.
Čo mám robiť, ak sa mi väčšina odborárov zdá opitých?
Menej piť. Alebo si dať s nimi!
Rodiny železničiarov cestujú zadarmo. Mali by mať rodiny pracovníkov zdravotníctva lieky zadarmo a rodiny učiteľov zadarmo knihy a internáty?
Konečne to niekto pochopil!
Viem o prípadoch, kedy budú zrušené aj vyťažené spoje. Vláda ale tvrdí niečo iné.
Asi si sa zmýlil, vláda nikdy neklame...
Čo keby sa znížil počet zamestnancov na riaditeľstve a megaplaty vrcholového manažmentu?
Armagedon!

Podľa mňa je zrušenie tratí len test či tie spoje sú naozaj potrebné. Predsa nie je problém, aby sa potom ako sa ukáže, že sú, obnovili?
Problém je len jeden - tvoj psychický stav.
Prečo si všetci nemôžeme riešiť problémy štrajkom.
Lebo by sme si uvedomili, že boháči a politici potrebujú nás, nie my ich. A to by sa nepáčilo ani im, ani nám a mohli by sme sa ich zbaviť.
Prečo považuje minister dopravy 8,5 mld. Sk na výstavbu diaľnic za „nedostatočné“?
Dostane vynadané od automobilovej lobby.
Ako je možné, že jedným z hlavných dlžníkov železníc je štát? Ako je možné, že to spôsobilo nutnosť ďalších pôžičiek?
A nestačí holý fakt, že to tak proste je?!

Boje železničiarov vo svete

Že priame akcie železničiarov sú vo svete bežné, dokazuje nasledujúci krátky a neúplný zoznam. Ukazuje aj fakt, že privatizácia, prepúšťanie a nízke mzdy sú problémy, ktoré sužujú aj zahraničných železničiarov. Najvyšší čas prekročiť čiary na mape a začať organizovať akcie nie na území jedného štátu, ale všade tam, kde sú problémy. Čím je odpor mohutnejší a medzinárodnejší, tým väčšia šanca na úspech!

29. 3. 2000, 2001, 2002: Vyše 40 krajín sveta - bezplatné jazdy, exkurzie na stanice pre deti, výstavy, zastavenia práce, štrajky, inšpekcie pre bezpečnosť pri práci, rozdávanie letákov, demonštrácie, pochody a pikety. Všetko v rámci medzinárodného dňa za zachovanie železníc a ich bezpečnosť. V roku 2002 pribudli ďalšie krajiny a ďalšie desaťtisíce protestujúcich.
29. 3. 2001: Francúzsko - Druhý deň štrajku zamestnancov železníc za vyššie platy, lepšie podmienky pre dôchodcov a proti reorganizačnému plánu.
9. 6. 2001: Utrecht, Holandsko – demonštrácia zamestnancov a cestujúcich proti privatizácii železníc, vyššiemu cestovnému, okresávaniu zamestnaneckých práv, za bezpečnosť cestovania.
19. 6. 2001: Berlín, Nemecko - Demonštrácia 10 000 zamestnancov železníc proti plánu prepustiť 6 000 železničiarov do konca roku 2003. Má dôjsť k zrušeniu 8 z 18 prevádzok Deutsche Bahn a prepúšťaniu na zvyšných.
5. 2. 2002: Anglicko – Pracujúci z Arriva Trains Northern začali v priebehu 2 týždňov v poradí druhý 48-hodinový štrajk za vyššie mzdy.
27. 2. 2002: Kórea – Trojdňový generálny štrajk na železnici proti plánu vlády privatizovať železnice, za zamestnanecké práva a opätovné zamestnanie prepustených kolegov.
1. 3. 2002: Škótsko - Prvý zo štyroch plánovaných štrajkov škótskych rušňovodičov za 22 % rast miezd, ktorý nakoniec vybojovali.
9. 5. 2002: Keňa – Kenské železnice oznámili, že v rámci tretej fázy racionalizačných opatrení prepustia v júni 2 000 zamestnancov. 13. 10. došlo k zastaveniu práce s požiadavkou vyplatenia meškajúcich miezd.
12. 9. 2002: Izrael – Piaty deň štrajku železničiarov proti plánu podnik privatizovať.
19. 10. 2002: Batticaloa, Srí Lanka – Zamestnanci železníc žiadajúci vyššie mzdy, zastavili prácu a spôsobili meškanie mnohých spojov.
19. 10. 2002: Nigéria – Niekoľko dní štrajkujúci železničiari odmietli upustiť od akcií, pokým nebudú naplnené ich požiadavky – vyplatenie miezd za posledných 6 mesiacov.
8. 1. 2003: Veľká Británia – Železničiari odmietli previezť nákladné vlaky prepravujúce vojenskú muníciu, ktorá má byť použitá vo vojne proti Iraku. Ide o prvú protivojnovú priemyselnú akciu za niekoľko posledných desaťročí!!!

... KTO TEDA?

Jedine radoví členovia odborov bez platených byrokratov a karieristov a s demokratickými rozhodovacími mechanizmami. Toto je jediná záruka rázneho a efektívneho bránenia záujmov. Najefektívnejšou zbraňou je kolektívna priama akcia spojená s jednotou a solidaritou. O tom sú dejiny hnutia práce. I keď väčšinou išlo o ilegálne akcie, mocní ich časom museli pod tlakom prijať. Za všetky príklady stačí spomenúť (ach, ten sladký a nedosiahnuteľný) 8-hodinový pracovný deň. Nebyť série ilegálnych celonárodných štrajkov poznačených krvavými stretmi s políciou, nikdy by tu nebol.
Každopádne, odbory rozhodne potrebujeme. Nie však s takou politikou, aká sa presadzuje dnes. Odbory musia byť bojovné. A nielen to, nesmú sa uspokojiť s bojom za zlepšenie nášho postavenia. Stále je tu systém, ktorý nám bráni v plnohodnotnom a dôstojnom živote a opakujúcimi sa krízami nás tlačí k zemi. Neveríme v jeho reformu, môže byť jedine odstránený a nahradený iným, spravodlivejším. Práve toto vyjadruje záujmy a túžby po kontrole nad vlastnými životmi.

Sociálne partnerstvo?

Neveríme v inštitúciu sociálneho partnerstva. Čo to vlastne je? Znie to ako sociálna prostitúcia. A ono to aj sociálna prostitúcia je. Fuj. Dostaneme zaplatené za to, že sa na nejaký čas predáme šéfovi. Šéf sa na nás vyriadi a my nemôžeme robiť nič iné ako predstierať, že sa nám to ešte páči. Inak by sme prišli o kšeft. Šéf má pritom z toho ďaleko väčší pôžitok ako my. A to nás hnevá. Prečo by sme aj my nemohli dôjsť k úplnému uspokojeniu? A ak na nás šéf nemá chuť, tak sa jednoducho opäť ocitáme na ulici a ponúkame sa na predaj iným šéfom. To je skutočne vizitka civilizovanej spoločnosti.
Ak súhlasíme so sociálnym partnerstvom, rezignovali sme na vlastnú dôstojnosť a súhlasíme zároveň so skutočnosťou, že naše postavenie v spoločnosti je postavením sociálnych prostitútok. Nikto nás nepresvedčí o skutočnosti, že okrem prostituovania je medzi nami a zamestnávateľmi ešte nejaký iný vzťah. Že sme partnermi? Potom to musí byť už naozaj dosť zvrátený vzťah, keď si za to platíme. Potom nás náš zamestnávateľský partner zneužíva len kvôli peniazom, ktoré z nás vytiahne a to je zároveň dôvod a najvyšší čas takýto vzťah ukončiť raz a navždy.
Sme si vedomí, že v súčasnom systéme zvanom kapitalizmus sme na prostitúciu odsúdení, ak chceme prežiť. Budeme sa proti nemu búriť a žiadať lepšie podmienky pre našu prostitúciu. No za žiadnych okolností sa nemienime zmieriť s predstavou, že ostaneme prostitútkami na celý život. Takú antikoncepciu ešte nevymysleli, aby sme sa tomu dobrovoľne podriadili. Nie sme žiadnymi sociálnymi partnermi. Ak áno, tak potom prečo mimo milión iných dôvodov sa boháči sťahujú z našich štvrtí a budujú svoje boháčske vilové osídlia mimo nás? Prečo tá sociálna diferenciácia?
My už nemienime viac prostituovať. Chceme stabilný vzťah. Nemáme v úmysle celý život pracovať pre krajšie dnešky kapitalistov a ešte krajšie zajtrajšky nás samotných. Náš zajtrajšok nikdy nepríde, pretože vždy ostane len nesplniteľným zajtrajškom. Kdežto dnešok si už užívajú boháči. Chceme oslobodiť našu prácu od týchto parazitov! Chceme oslobodiť prácu od jej výhradne ekonomického charakteru, ktorý jej dali práve títo paraziti, čím nám ju celkom slušne znechutili a odcudzili. Nechceme, aby sa práca stala len zdrojom prežitia. Chceme pracovať pre spoločnosť, pre potreby nás všetkých a nie zisky boháčskej menšiny. Spoločenské bohatstvo musí byť prerozdelené spravodlivo medzi všetkých členov spoločnosti. Žiadne určovanie zamestnávateľmi, koľko kto dostane. Chceme sa vyjadrovať nielen k životu na ulici, ale aj na pracovisku. Sme to my, kto produkuje spoločenské bohatstvo a sme to my, kto má plné právo určiť, ako ho prerozdeliť v spoločnosti. My nepotrebujeme politikov a zamestnávateľov. To oni potrebujú nás. Preč so šéfom! Preč s politikom!

Kto je PRIAMA AKCIA?

PRIAMA AKCIA je iniciatívou za vytvorenie nezávislého odborového zväzu. Sme členskou sekciou Medzinárodnej Asociácie Pracujúcich, ktorá združuje odborové zväzy a propagačné skupiny z vyše 15 krajín sveta.
Naše skúsenosti a poznanie nás prinútili zavrhnúť dôveru politikom i odborárskym šéfom a hľadať účinnejšie spôsoby presadzovania našich záujmov. Naučili sme sa a stále sa učíme veriť vo vlastné sily. Nie sme žiadni noví vodcovia, nemáme recept na hotové riešenia. Netvrdíme, že máme absolútnu pravdu. Chceme sa len vyjadriť. Nehovoríme v nikoho mene. Iba v mene nás samotných. Tvrdíme, že sa nedá čakať, až niekto príde, vypočuje nás a splní, čo chceme. My sami sa spoločne musíme vyjadrovať k veciam, ktoré sa nás týkajú.
Rozhodli sme sa organizovať, pretože v organizácii vidíme najlepšiu formu hájenia a presadzovať svojich práv. To neznamená, že budeme stáť v brutálnej zime o šiestej ráno pred podnikmi a rozdávať bulletiny. Sme tiež len ľudia. Na to sú tu jehovisti. Neznamená to ani, že sa neustále musíme stretávať a baviť sa o politike. Že náš život bude 100 % politický. Prebúdzať sa, vstávať, pracovať, ísť na potrebu a zaspávať s politickou knižkou v ruke - to nie! To si nechajte pre boľševikov. Nemusíme prečítať tonu kníh, aby sme zistili, že sa máme zle. Ale keď bude treba vyjadriť solidaritu a pomôcť a brániť svoje právo, tak tam jednoducho budeme. Ovšem, ak nezaspíme.
Nepreberáme model organizácie, ktorý produkuje našu nespokojnosť. Ak požadujeme spravodlivosť a skutočnú priamu demokraciu, tak nemôžeme vytvoriť organizáciu, ktorá vlastnými organizačnými štruktúrami bráni spravodlivosti a priamej demokracii. Nemáme žiadnych byrokratov, ani politikov, ktorí rozhodujú o nás bez nás. Odmietame centralistický systém práce. Nemienime kopať si vlastný hrob. Všetci sme radovými členmi a zásady, ktorých sa držíme, ani nedovoľujú opak. Začíname od základu. Už dnes sa riadime medzi sebou tým, čo požadujeme. Prijali sme štruktúru, kde rozhodnutia sú vyjadrením kolektívnej vôle, vyjadrením názoru nás všetkých, nie elity na špičke. Samospráva a priama demokracia zdola sa takto stávajú realitou, v ktorej sa tu a teraz stávame pánmi svojich životov, rozhodujeme o veciach, ktoré sa nás týkajú a učíme sa ako spravovať vlastné záležitosti a výrobu. Len tak môžeme dosiahnuť skutočné a trvácne zlepšenia.

Noviny ŽERME BOHATÝCH vydáva Priama Akcia – členská sekcia Medzinárodnej Asociácie Pracujúcich.
Noviny sú vydávané na vlastné náklady s cieľom agitovať za oprávnené požiadavky pracujúcich proti svojvôli zamestnávateľov a politikov!
V prípade záujmu o informácie o našej činnosti a publikácie nás kľudne kontaktuj!
Radi uverejníme príspevky o problémoch a bojoch na pracoviskách. Redakcia si vyhradzuje právo krátiť texty.
Kontakt: Priama Akcia, PO Box 16, 840 08 Bratislava 48, e-mail: redakcia@ziplip.com
Organizačný email: priamaakcia@ziplip.com (Bratislava) alebo pa_vychod@yahoo.com (Východné Slovensko)